

erőszakos és egy gyöngéd szava sincs az asszonyhoz. Mivel azonban úgy érzi, hogy Királynak nagyobb szükségére van rá, mégis visszamenne hozzá, ha ez visszaadná szabadságát, — mint ahogy azt Borbír teszi, — hogy Anna szabadon dönthesse. Ehhez még azt is kívánja, hogy Király mondjon le írásban földjéről, amit a parasztok már úgy is felosztottak. Király erre nem hajlandó, mire Anna Borbír mellett dönt. Király, miután földjét, fiát, anyját és feleségét is elvesztette, öngyilkos lesz. Király alakját mintha kissé erős színekkel festette volna meg az író, Borbírot viszont kissé színtelennek.

Mindent egybevetve, Déry Tibor színműveiben aktuális mondanivalóval jelentkező, színpadi érzékkel bíró, a színpad technikáját egyre jobban magáévá tevő írók ismertünk meg. Darabjai a demokratikus magyar színpatszás komoly értékeit jelentik.

KÁLMÁN LÁSZLÓ

KONCZ ANTAL: SZIVÁRVÁNYHÍD. (Színjáték 3 felvonásban.)

Szegeden 1943-ban jelent meg ez a színdarab, amely merész beállítottságával akkor méltán keltett feltűnést. A kaposvári szabadművelődési felügyelőség a közelmúltban újította fel színpadtechnikáját és ez az ad most időszerűséget annak, hogy megemlékezzünk róla, egyben pedig elmondjuk mindazt, amit megjelenésekor, a felszabadulás előtti időben elmondani nem lehetett.

A darab legfőbb értéke: éles társadalomkritikája, amellyel az úri Magyarország vezetőit, a «jobb körök» lovagjait, asszonyait mutatja be. A történet középpontjában egy kis alföldi falu áll, a népellenes főjegyző alakjával, akinek felesége még jellegzetesebb megteste-

sítője a falun élni kényszerülő úriembernek. Ott áll azonban velök szemben a szegény parasztfijúból tanult emberré lett Dóka Pista, aki az új, népi értelmiséget képviseli. A jegyző leányához fűzik gyengéd szálak, annál is inkább, mert világnézetük, felfogásuk is azonos egymással. Ők, a fiatalok jelentik az új világot.

A cselekmény tulajdonképpen e körül a négy ember körül bonyolódik le, de ez alkalmat ad arra, hogy mély bepillantást vessünk mindabba a szomorú állapotba, amely az általuk irányított falusi életet, sőt az egész magyar nép életét jelentette. A jegyző menthetetlenül reakciós figura és magatartását csak saját egyéni életében bekövetkezett fordulat változtathatja meg. Feleségére ugyanez áll, tetézve a szórakozásra vágyó, csak a maga kedvét kereső «társasági asszony» ezer javíthatatlan hibájával, sőt mondhattuk bűnével. Ezért a darab minden kiválósága ellenére is meg kell mondanunk, hogy kissé erőltetett a mindenáron happy-entre törő megoldás, amelynek következtében igen gyorsan «megtér» a főjegyző, sőt felesége is visszatér hozzá, aki pedig éppen azért hagyta el, mert nem tudott falun élni. Ettől a társadalmi, lélektani töréstől eltekintve azonban kitűnő korepét, társadalomrajzot adott az író. Mai előadásban még inkább sikerre számíthat ez a színdarab, amikor nem néhány lelkes fiatalnak kell már «szivárványhídat» építenie a falu és város között, hanem falusi és városi dolgozók egyaránt vállalva, szorosan egymással küzdenek a népi demokrácia jobb életlehetőségeért és van már erejük ahhoz, hogy eltávolítsák a vezetésből azokat, akik a nép érdekeivel szemben, saját önző céljait szolgálják.

L. Z.

Megjelent a Magyar Művészet 5. száma

A Szinyei Merse Pál-Társaság kiadásában megjelenő Magyar Művészet egújabb száma Nagy Balogh János művészetét és emlékét élesíti fel Bernáth Aurél és Füst Milán írásaival. Kerényi Jenő szobrászművész újabb alkotásairól Rabinovszky Máriusz számol be. Vita Párisban az absztrakt művészetéről cím alatt Jean Bouret, Henri Heraut és Charles Estienne írásai adnak izelítőt e fontos művészeti kérdés párisi szempontjairól. Ehhez kapcsolódik Bernáth Aurél terjedelmes nyílt levele Jean Bourethoz Páris és az absztrakt művészetek következményei címen. A nemrég lezajlott jugoszláv kiállításról bő képanyaggal Elekfy Jenő írt beszámolót. Gazdag Műgyűjtő rovat, számos illusztráció, színes képmelléklet egészíti ki a példás nyomdai kiállítású számot. A folyóiratot Bernáth Aurél szerkeszti.